

PESME POSVETNICE

ODJECI

Vladislavu Petkoviću Disu

Potroših godine bez ijednog dana
Koji bi umeo svetom da me vodi,
Da ne pitam gde je ni šta je nirvana,
Ni zašto se zloba pre dobrote zgodi

Nevešt da dosanjam neke tuđe snove,
Niti da prećutim pijanstvo sopstveno,
Svesno ću nositi vremenske okove –
U nedrima klupko zmija upleteno.

I prokleću noći tihe u svitanje
Što se ne razdane ni u vedra jutra,
I kad On postavi poslednje pitanje:
– Ti dani bez stida imaju li sutra?

Ne umem pobeći iz slutnje jedine
Što umom se igra kô talasom more,
Da s Pesnikom u snu Čovek negde mine,
Kad s reči se skinu poslednje odore.

I tad zaboravim sve što me bolelo,
Iza duge sklonim noć i crni dan
I što me bezglasno krvlju mojom klelo:
Da ne saznam nikad gde izgubih san.

26. jun 2019.

NEPOVRATNI TRENUTAK

Branku Miljkoviću

Izgubih mladost u blatu života,
krvi vrele ludostima veran
u tišini. Sam, ukraj tuđeg plotu,
umirao i gladan i žedan

reči koje zvone s lirom u dnu mene.
Noćivao s mislima nerazumnim
svima sem mastilu i vatri iz zene,
crnoj duši i ljudima umnim.

A noć me vuče konopcima smrti,
pod nogama tlo se kao čigra vrti.
Odlazim. U svome vremenu tuđin

neuhvatne orfejevske muzike.
Odlazim bez uramljene mi slike,
patuljcima niko, a već sasvim džin.

30. jun 2019.

KAMENI SAN

Stevanu Raičkoviću

To kamen u travi hladan spava,
Il' moju lobanju grizu crvi,
Po zidu gmiže sen zaborava,
U meni traži modrinu krvi.

Na prozoru naš lik odiskona,
Planina na kojoj spoznasmo ljubav;
Bol, jer sad je pod grobnom pločom ona
A ja sâm – ni tamo ni ovde sav.

Krikne noćna ptica mojom javom,
S krikom misli crne punom glavom,
Na mrtvoj straži bol u mom domu.

O, samo bih da osetim njen mir
I udahnem ugasli joj svemir,
Pre negoli svet padne u komu.

8. jul 2019.

REČI

Vasku Popi

Neka reč ne razbije muk
ispod hrastove kore
divanom crvi s mravima

neka se umire damari
igra ne može da počne
jer kralj je na izdisaju

noć će pod ruže da skloni
pevanje umrlih ptica
pre jutrenja u praznini

a kad se sasvim razdani
znaću svakoj pesmi ime
stihovanoj iz najcrnje tame

9. jul 2019.

NIKO ME NEMA

Milošu Crnjanskom

Čuj, plače mesec crven i pun,
U čoveku nigde Čoveka trun.

Svi se spotiču o reči sopstvene.
Prošlosti nema,
A u njoj sve buduće drema –
I svaki dolazeći čas,
Već je iza nas:
U obličju tamne i hladne sene.

Stihovi su obične, pokisle rage,
A ja samotnjak na listu papira
Usred svojih nemira.

Gord i pun nedrine
U srcu bez griže miša,
Metafora bez somota i pliša,
S mnogo rečene tišine
U prahu suštine.

Čuj, plače mesec pun, crven sav,
U noći tihoj –
Sve dok je ne podere ćuka jav.

14. april 2020.

BEZ DOKAZA

Ivanu V. Laliću

Dokaži da te nema sakrivenog u meni,
Da sve su mi paslike tek puka iluzija
I svako cveće samo uveli neveni,
A jedino u mom vrtu klupko zmija.

Ne piši pismo kad smrt među čeljad zađe,
Moj život okrzne dajući jasne znake:
Da nečisti Bogu na istinu šalje najmlađe,
Dokaži, pesmu tvori bol, ne ukrasne trake.

Zažgi lampu pogledom, njome mrak utuli,
Krikni resko da bi te i oni sasvim čuli,
I napiši pismo u inat svakoj zločesti.

Daj moć da pevam o jonskoj časti i česti,
Da ustihujem opelo nad površinom vode,
Dokaži da smo isti – umrli i živi rode.

14. april 2020.